

[Anders Poulsen]

en vel indarbejdet praksis, der er opbygget med hensyntagen til virksomhedernes forskellige driftsforhold og forskellige produktionsvilkår.

Det er ikke noget nyt, at det overvejes at lade alle virksomheder overgå til kalenderårsregnskaber. Det er blevet bedømt mange gange, og særlig grundigt blev det overvejet og bedømt i forbindelse med kildeskattens indførelse i 1970. Ved alle disse bedømmelser er det fastslået, at konsekvenserne ved ophævelse af adgangen til brudt indkomstår var så uheldige for virksomheder, revisions- og regnskabskontorer, at en gennemførelse ikke var forsvarlig.

Det, der er nyt, er, at skatteministeren nu tilsyneladende uden nogen forudgående høring hos erhvervslivet og revisorerne mener, at han med ét slag kan vende op og ned på dette. Må jeg spørge ministeren: hvilke instanser har været hørt, og hvilke instanser har været med i bedømmelsen forud for lovforslagets fremsættelse?

Jeg har endda fået nogle tilkendegivelser fra skattemyndigheder, som er særdeles godt tilfredse med den spredning, der er i virksomhedernes statustidspunkter. Foreningen af statsautoriserede Revisorer har i en skrivelse af 19. marts d.å. til industriministeren om forslaget udtalt:

»En behandling vil i bedste fald være spild af tid, da lovforslaget i praksis vil være urealistisk og uigennemførligt.«

Jeg er enig i denne bedømmelse. Netop de praktiske vilkår for erhvervsliv, revisorer og regnskabskontorer gør, at lovforslaget ikke kan realiseres.

Må jeg endvidere spørge: er det sådan, at ministeren har presset dette forslag igennem hos ministeriets embedsmænd, så de ikke har haft den fornødne tid til at overveje netop de praktiske konsekvenser af lovforslaget?

Der kan også være grund til at pege på, at en gennemførelse af lovforslaget indebærer nogle likviditetsbelastninger på grund af ændringerne, og disse belastninger kan endda blive ganske betydelige for en del af virksomhederne.

Det nævnes i bemærkningerne, at der er taget et vidtgående hensyn til revisorer og regnskabskontorer ved de senere års forlængelser af selvangivelsesfristerne. Men det er slet ikke det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er, at virksomhederne så hurtigt

som muligt efter regnskabsperiodens ophør kan få resultatet af hensyn til dispositioner, af hensyn til planlægning, af hensyn til budgetlægning osv. Dette indebærer ved alle regnskabsperioders udløb pr. 31. december, at 12 måneders arbejde på disse revisions- og regnskabskontorer skal udføres inden for en 4-5 måneders periode. Har ministeren en patentløsning på dette? Hvis ikke, kan jeg ikke betegne det som anstændigt at fremsætte dette lovforslag, endda uden at ministeren har gjort sig den ulejlighed at kontakte de ramte organisationer.

I øjeblikket har ca. 88.000 personer og ca. 30.000 selskaber forskudt indkomstår. Ministeren bør indse, at en passende spredning af tidspunktet for virksomhedernes regnskabsperiode er tvingende nødvendig, hvis bistanden over for virksomhederne med hensyn til driftsøkonomisk vejledning, økonomisk planlægning m.v. skal være god nok. Og det skal den, hvis erhvervslivet skal fungere godt og effektivt. Det ønske går jeg i hvert fald ud fra ministeren kan tilslutte sig.

I sidste sætning af bemærkningerne til lovforslaget står:

»Der vil formentlig blive tale om et merprovenu af meget begrænset størrelsesorden.«

På denne baggrund og på grund af de uheldige virkninger, lovforslaget vil få for virksomheder, revisorer og regnskabskontorer vil jeg hermed opfordre ministeren til at trække lovforslaget tilbage. Jeg kan i hvert fald sige, at venstre ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Hagen Hagensen (KF):

Skatteministeren har en besynderlig evne til at efterleve den sentens, der stod i en af aviserne gennem mange år: »Hellere ramme ved siden af end slet ikke ramme«. Det har han gjort med dette forslag, som vi nu skal drøfte.

Det er administrative vanskeligheder, siger ministeren, for dem, der skal ligne, der gør, at det forskudte regnskabsår skal høre op. Alene med den begrundelse går ministeren ensidigt og uden at tage hensyn til hele det erhvervsliv, der skal bære byrden, ind for en ensretning af indkomstperioden.

En sådan omlægning af regnskabsår kan betyde langt større vanskeligheder for er-